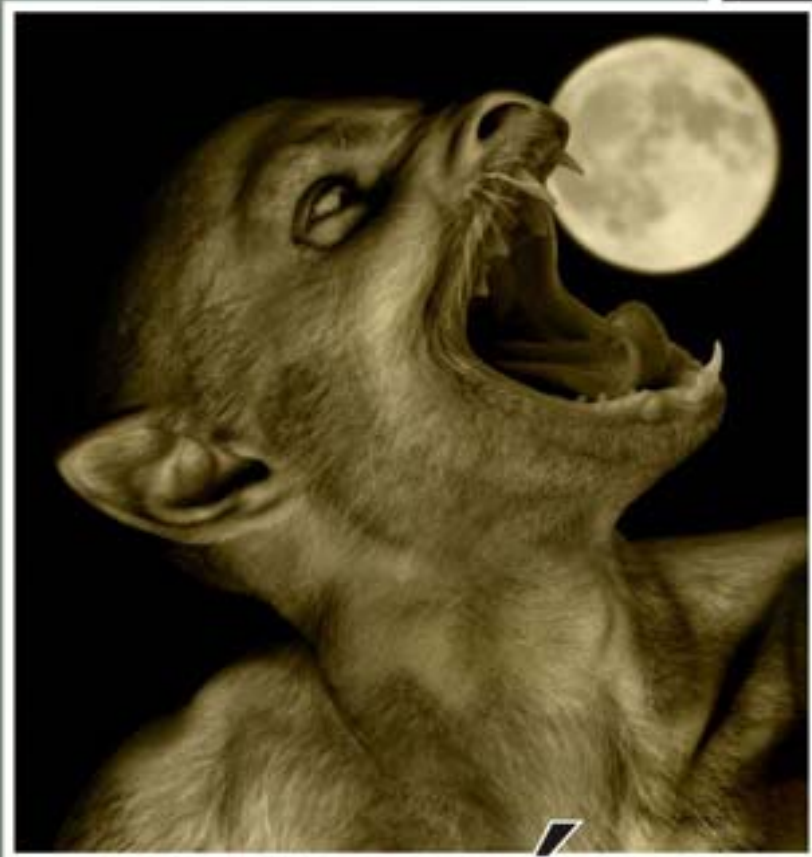

BOSNIĆ

MISTERIJE

MOĆ VJEROVANJA

ELEKTRONSKA
BIBLIOTEKA

Ahmed Bosnić

MOĆ
VJEROVANJA

Svjedočanstva koja nisu dobila svoj epilog

ELEKTRONSKA BIBLIOTEKA

Galerija čuda

Čovječanstvo je dokazalo da sa podjednakom lakoćom i fanatizmom može vjerovati u sve pa čak i u ono što se čini nemogućim. Vjera i želja za vjerovanjem često pomračuju činjenice i zanemaruju realnost, a tamo gdje je vjerovanje pojačano stoljetnom tradicijom, ono poprima život, neku vrstu ideoplastične realnosti koja prkosi razumu i zakonim prirode!

Onima koji vjeruju u čuda kontekst je sve. Kada katolički sveci prkose procesu raspadanja dugo nakon njihove smrti, ovo se uzima kao siguran znak njihove svetosti, iako ima dokaza da nije došlo do raspadanja leševa običnih ljudi umrlih izvan crkve - i na ovo se gleda kao na dokaz da postoje anomalije. Stigmatičari kvare i trpe Kristove agonije, ali je čudo bilo ograničeno na redove vjernika - sve dok jedna desetogodišnja crna djevojčica nije nekoliko dana bila u ranama. Nije bila katolkinja, niti je bila poznato po nekoj naročitoj svetosti, a ipak je pojava bila stvarna i potvrdili su je ljekari i psihijatri.

Niko pouzdano ne zna da li je čudo u ove američke djevojčice bila fizička anomalija ili fenomenološka čudljivost njenog organizma. Da li su njene rane (stigma) ukazivale na

nešto što predstavlja više od vjerovanja? Je li to bila greška prirode ili Božiji naum?...

Bilo kako bilo, kao znak božanskog prisustva danas se uzimaju i religiozne statue, slike i ikone koje, prema brojnim svjedočenjima, krvare i plaču. Oko njih se okupljaju hodočasnici kako bi se molili i svjedočili o čudu. U međuvremenu, neka su znanstvena istraživanja pokazala da su, kadkada, i likovi na snimcima običnih ljudi također plakali. I to se racionalno ne da objasniti!

Izgleda da čuda ne prave razlike među ljudima niti među vjerama, nego se dešavaju unutar svake religije ili kulta, iako, zavisno od konteksta, mogu da se pripišu različitim povodima i izvorima. Kada su galebovi došli kao odgovor na molitve Brigema Janga i pojeli skakavce koji su uništavali sve pred sobom, ovo je od strane vjernika doživljeno kao znak Božije naklonosti prema mladoj mormonskj crkvi. Da je nekim slučajem žetva propala i da su je opsutošili skakavci, možda bi se to tumačilo kao zlokobno djelovanje nečastivog ili neprijateljske crne magije!

Bogata historija paranormalnih pojava potkrijepljena je i redovnim pojavljivanjima nadnaravnih bića, kao što su vilenjaci, anđeli, demoni i mlade djevojke za koju se vjeruje da su Djevice Marija. Branitelji različitih religija i kultova insistiraju da su ta zagonetna stvorenja, za koja ne znamo odakle dolaze i kakva im je namjera, bitno različita po karakteru i namjeri. Ipak takvi susreti otkrivaju značajne sličnosti - i možda nam, kako neko reće, govore više o vizionarima nego o vizijama!

Mnoge pojave i fenomeni kao da imaju kompleksne izvore; automatsko pisanje koje je gotovo uvijek proizvod neke čudne i neobjašnjive snage piščevog nesvjesnog uma, povremeno može otkriti istinski paranormalno znanje ili

izgledati kao da dolazi od bestjelesnog duha. Kada se izvjesna gospođa Karen okušala u automatskom pisanju, ona je očigledno bila obuzeta “strpljenjem vrijednim truda”, jer su njene literarne ambicije, frustrirane tokom njenog života, bila konačno realizovane. Umrli kompozitori i neki drugi umjetnici nalaze izraz za nova umjetnička ostvarenja kroz neku živu osobu (žive ruke), kao da kreativnost ne poznaje i ne priznaje granice, čak ni tjelesnu smrt!

Moć da se dubokim vjerovanjem stvara, dostiže svoju apoteozu u ritualima alkemičara, čarobnjaka i vračeva čija precizna samodisciplina i isposništvo u osami služe kako bi usmjerili volju i maštu do samog čina - promjene realnosti!

Ovo se nerjetko manifestira u prizivaju svog duhovnog čuvara (anđela, arhanđela, meleka), duha-dvojnika, duha-sluge (hudama) ili u ostvarivanju redovne komunikacije sa bićima iz duhovnog svijeta, kako bi se doznale neke bitne informacije ili sagledali predstojeći događaji - jer upravo poznavanje tajnih znanja i nepoznatih informacija, čarobnjacima, vračevima i alkemičarima i daje ugled i moć.

Fenomen transformacije i jeste suština magije. Otuda i vjerovanja u duhovni svijet koji pod određenim okolnostima - najčešće nakon nekog šoka ili neke stresne situacije - postaje dio realnosti koja nas okružuje. U Britaniji se svakog Božića slavi sezona pantomime u “transformaciji scene” u kojoj Pepeljugin bundeva postaje kočija, a miševi postaju konji!

S druge strane, duboka forma magije vidi se i u transspostancijaciji katoličke crkve gdje se, na vrhuncu mise, vjeruje da vino postaje Kristova krv a hostija njegovo tijelo. Paganska ideje da se Bog ubije i pojede kako bi se obezbijedila plodnost postala je srž i središte kršćanstva.

Pristaše crkve djelimično su apsorbovali i mudro preinačili paganska vjerovanja, svetišta, bogove i duhove. Tamo gdje je

nekad bio Lucifer, Sin jutra, lijepi rušilac, sada je došao Đavo, sa zastrašujućom kozjom glavom i papcima, koji je za sobom ostavljao smrad sumpora i vatrenu jaru pakla. Tamo gdje su nekad bile mudre i lucidne seoske žene, iscjeljiteljke i vidovnjaci, sada su došle vještice koje su se, udružene sa Đavolom, posvetile svijetu zla i destrukcije. Mudre žene su, dakako, i dalje postojale ali su mnoge, pod teškim optužbama Inkvizicije, zajedno sa stotinama hiljada nevinih ljudi, nestale u strahovitom evropskom lovu na vještice.

Nasumnjivo je i u tim dramatičnim vremenima postojalo obožavanje Đavola, kao što i danas postoji, ali ogroman broj optuženih i osuđenih nisu poznavali crnomagijske obrede zbog kojih su skončali u najtežim mukama. Vjerovanje koje može stvoriti sve - u dobru ili u zlu - stvorilo je jeretike čarolije i dalo njihove mučenike. Historija lova na vještice govori više o tužiteljima nego o optuženima; kada dođu do moći ljudi kojima je teror i licemjerje bliže od ljudskosti i poštenja, uvijek počinju hajke i lovovi na vještice!

VILENJACI

Junaci narodnih priča

Riječ vilenjak kod mnogih izaziva dvojake asocijacije. Prva asocijacija zahvata čitav niz nadnaravnih duhovnih bića koja nisu anđeli, nisu đavoli niti zli domoni, strašila ili čudovišta, ali jesu duhovna bića koja se pojavljuju na pustim mjestima, najčešće u šumama. Druga asocijacija odnosi se na sasvim određenu vrstu duhovnih bića koja se razlikuje u veličini, ali više-manje svi vilenjaci po izgledu podsjećaju na ljude. Ovaj tip vilenjaka poznat je pod raznim imenima: “Dobri” u Bosni i Hercegovini, “patuljci” u južnim grofovijama Škotske, “Daoine Sidhe” u Irskoj ili “Seelie Court” (Sili Kort) u Škotskoj. O njima se govori i kao o tajanstvenim “Dobrim susjedima”, neznanim “Strancima” ili jednostavno “Njima”...

Vilenjaci su u prošlosti bili glavni junaci mnogih narodnih svjedočanstava i kazivanja koji nikada nisu do kraja provjereni niti potvrđeni. Na tome su građene najljepše narodne priče i folklorne izvedbe, koje su mnogim slikarima poslužile kao inspiracija, a kompozitorima kao nepresušni izvor sa koje su se napajali najfinijim nadajnućima.

Jedan od najvećih autoriteta, kada su u pitanju ova tajanstvena duhovna bića, svakako je škotski učenjak i